Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 6. Warszawa, dnia 15 czerwca 1934 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

40.

USTAWA

z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzania pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni, a w celu stwierdzania wartości hodowlanej ogierów i klaczy — księgi ogierów i klaczy zarodowych. Z ksiąg tych będą wydawane świadectwa i zaświadczenia.

(2) Księgi ogierów i klaczy zarodowych prowadzone będą przez izby rolnicze, księgi zaś stadne koni przez izby rolnicze lub upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych organizacje hodowlane.

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni oraz ksiąg ogierów i klaczy zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia i wartości hodowlanej, zasady prowadzenia tych ksiąg, zasady wydawania świadectw oraz wzory tych świadectw — ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanemi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany“ oznaczają, w rozumieniu niniejszej ustawy, ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem, uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych ogierów, nie odpowiadającym wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do

hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisyj, nie będący pracownikami instytucyj państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisyj, delegowanych przez władze państwowe, ponosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonem przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów trzyletnich i starszych oraz zawiadamiać komisje kwalifikacyjne o ilości klaczy trzyletnich i starszych, znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępów poprzedzających.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów nie uznanych obowiązani są uiszczać na rzecz izb rolniczych opłatę w wysokości 50 zł od każdego nie uznanego ogiera za każdy rok kalendarzowy.

(2) Opłatę, przewidzianą w ustępie poprzedzającym, pobierają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala termin uiszczania opłaty i zasady umarzania zaległych opłat oraz określa, do jakich ogierów nie uznanych nie mają zastosowania postanowienia ust. (1).

(4) Opłaty od ogierów, nie posiadających świadectw uznania, wprowadzone dotychczasowemi przepisami, a nie ściągnięte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą umarzać wojewodowie stosownie do zasad, ustalonych na podstawie ustępu poprzedzającego.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państewowej i samorządowej obowiązek trzebienia na koszt Państwa ogierów nie uznanych w przypadku ubóstwa ich właścicieli.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych, używanych do pokrywania cudzych klaczy, obowiązani są na żądanie właścicieli klaczy wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela kla-

czy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz, która urodziła to źrebię, wpisaną jest do tej księgi.

(4) Wzory świadectw pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy, wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. (1) Grzywną do 300 zł. karany będzie, kto pokrywa ogierem nie uznanym cudzą klacz (art. 3 ust. (1)).

(2) Grzywną do 20 zł. karany będzie:

1) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nie uznanym cudzej klaczy (art. 3 ust. (1));

2) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1)).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującem władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 ust. (1) powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebienie ogiera na koszt i ryzyko właściciela

Art. 11. Świadectwa uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministerowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 113) ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posia-

dających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakonieczników-Klukowski

(Dz. U. R. P. z 15.IV.1934 r. Nr. 32, poz. 284).

41.

USTAWA

z dnia 5 marca 1934 r.

o *nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.*

Art. 1. (1) W celu stwierdzania wartości hodowlanej bydła, trzody chlewnej i owiec będą prowadzone przez izby rolnicze księgi zarodowego bydła, zarodowej trzody chlewnej i zarodowych owiec, oraz wydawane rodowody i inne zaświadczenia z tych ksiąg. Izby rolnicze mogą powierzać organizacjom rolniczym prowadzenie tych ksiąg oraz wydawanie rodowodów i zaświadczeń tylko za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Prowadzenie ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, wymienionych w ustępie poprzedzającym, oraz wydawanie rodowodów i zaświadczeń przez osoby prywatne lub instytucję, nie upoważnione do tego w myśl ustępu poprzedzającego, jest wzbronione.

Art. 2. (1) Wpisywanie zwierząt do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych będzie dokonywane na żądanie właścicieli tych zwierząt, wydawanie zaś rodowodów i zaświadczeń — na żądanie osób interesowanych.

(2) Wymagania, jakim powinny odpowiadać zwierzęta, które mogą być wpisane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia i wartości użytkowej oraz zasady prowadzenia tych ksiąg— ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala wymagania, jakim winny odpowiadać zarodowe obory, chlewnie i owczarnie.

(2) Z chwilą ustalenia tych wymagań nazwy, zawierające określenie „zarodowy", mogą być używane tylko na oznaczanie tych gospodarstw hodowlanych, co do których izba rolnicza stwierdzi, że gospodarstwa te odpowiadają wymaganiom, ustalonym na podstawie ustępu poprzedzającego.

Art. 4. (1) Izby rolnicze za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych mogą uznawać pewne rasy bydła, trzody chlewnej i owiec za odpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów (gmin, powiatów) w okręgach swej działalności.

(2) W razie uznania pewnych ras bydła, trzody chlewnej lub owiec za odpowiednie dla danego obszaru, zwierzęta innych ras, hodowane na tym obszarze, mogą być wpisywane do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodwych (art. 1) jedynie w przypadkach i pod warunkami, ustalonemi przez Minstra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) W razie zmiany uznanej rasy (ust. (1)), rasę poprzednio uznaną uważa się nadal w okresie lat trzech również za odpowiednią dla danego obszaru.

Art. 5. (1) Izby rolnicze przeprowadzać będą na żądanie właścicieli bydła, trzody chlewnej lub owiec kontrolę wartości użytkowej tych zwierząt oraz wydawać odpowiednie świadecetwa.

(2) Przepisy o kontroli wartości użytkowej zwierząt oraz o wydawaniu świadectw wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 6. (1) Pokrywanie cudzych krów, świń i owiec dozwolone jest tylko rozpłodnikami, uznanemi dla danego obszaru.

(2) Wyraz „rozpłodnik" oznacza w rozumieniu niniejszej ustawy buhaja po ukończeniu 10 miesięcy życia, knura po ukończeniu 6 miesięcy oraz tryka po ukończeniu 3 miesięcy.

(3) Wyrazy „rozpłodnik uznany" oznaczają w rozumieniu niniejszej ustawy rozpłodnika, na którego właścicielowi wydane zostało świadectwo uznania (art. 7 ust. (1)).

(4) Rozpłodnik, wybrany na podstawie art. 7 ust. (3), jest rozpłodnikiem uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 7. (1) Do orzekania o uznaniu rozpłodników za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom rozpłodników wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne uznają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych rozpłodników, które należą do rasy, uznanej za odpowiednią (art. 4), oraz odpowiadają wy-

maganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Jeżeli ilość rozpłodników, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych rozpłodników, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej do zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj, wzory oraz terminy ważności świadectw uznania ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(5) Koszty podróży i diety członków komisyj ponoszą instytucje, delegujące te osoby.

Art. 8. (1) Właściciele rozpłodników obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miescu, wyznaczonem przez izbę rolniczą.

(2) Obowiązek doprowadzania rozpłodników przed komisję kwalifikacyjną nie dotyczy rozpłodników, zapisanych do ksiąg gospodarskich zwierząt zarodowych (art. 1).

Art. 9. (1) Jeżeli na obszarze gminy niema dostatecznej ilości rozpłodników uznanych, odpowiadających wymaganiom, ustalonym na podstawie art. 7 ust. (2), gminy oraz powiatowe związki samorządowe obowiązane są zapewniać miejscowym rolnikom konieczną ilość takich rozpłodników.

(2) O ilości rozpłodników uznanych, potrzebnych dla poszczególnych gmin, rozstrzyga wydział powiatowy na podstawie zasad, ustalanych przez właściwą izbę rolniczą.

(3) Koszty nabywania przez gminy rozpłodników ponosi Państwo w wysokości 10%, powiatowe związki samorządowe w wysokości 25% oraz zainteresowane gminy w wysokości 65% ogólnej sumy kosztów.

(4) Gminy sąsiadujące mogą łączyć się celem wspólnego kupna rozpłodników.

(5) Za pokrywanie krów, świń i owiec uznanemi rozpłodnikami gminnemi zarząd gminy może ustanawiać opłaty, które winny być zatwierdzone przez władzę nadzorczą.

(6) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy rozpłodników oraz zawiadamiać komisję kwalifikacyjną o ilości krów, świń i owiec, znajdujących się na obszarze gminy.

Art. 10. (1) Izby rolnicze, po zasięgnięciu opinji właściwych powiatowych związków samorządowych, mogą za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych ustanawiać na swą rzecz opłaty od rozpłodników nie uznanych w wysokości 50 zł. od buhaja, 25 zł. od knura i 10 zł. od tryka za każdy rok kalendarzowy oraz ustalać terminy uiszczania tych opłat.

(2) Opłaty, przewidziane w ustępie poprzedzającym, pobie-

rają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Izba rolnicza może umarzać zaległe opłaty w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali, jakie rozpłodniki nie uznane wolne być mają od opłat, przewidzianych w ust. (1).

Art. 11. Grzywną do 20 zł. karany będzie:

1) kto nie zgłasza zarządowi gminy rozpłodnika lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 8);

2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie rozpłodnikiem nie uznanym cudzej krowy, świni lub owcy (art. 6 ust. (1)).

Art. 12. (1) Grzywną do 300 zł. karany będzie:

1) kto pokrywa rozpłodnikiem nie uznanym cudzą krowę, świnię lub owcę (art. 6 ust. (1));

2) kto wbrew postanowieniu art. 1 ust. (2) prowadzi księgi gospodarskich zwierząt zarodowych oraz wydaje rodowody i zaświadczenia;

3) kto wbrew postanowieniu art. 3 ust. (2) używa na oznaczenie obory, chlewni lub owczarni nazwy, zawierającej określenie „zarodowy".

(2) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl pkt. 1) artykułu niniejszego powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebienie rozpłodnika na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 13. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w niniejszej ustawie, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującem władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

Art. 14. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15. (1) Postanowienia art. 1 — 5, 12 pkt. 2) i 3) oraz art. 13 — 16 wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ustawy niniejszej na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Postanowienia art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu wchodzą w życie w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których była wprowadzona w życie ustawa z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) — z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy.

(3) Terminy wejścia w życie postanowień art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu w zastosowaniu do bydła na obszarach gmin i powiatów, na których nie była wprowadzona w życie ustawa, wymieniona w ustępie poprzedzającym, jak również terminy wejścia w życie postanowień art. 6—11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu w zastosowaniu do trzody chlewnej lub owiec na obszarach gmin i powiatów, — ustala w drodze rozporządzeń Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek izby rolniczej, przedstawiony za zgodą właściwego powiatowego związku samorządowego za pośrednictwem wojewody. Powyższy wniosek izby rolniczej może dotyczyć tylko tych obszarów, dla których — stosownie do postanowienia art. 4 ust. (1) — zostały uznane odpowiednie rasy bydła, trzody chlewnej lub owiec i jedynie tych zwierząt, których rasy zostały uznane. Wniosek może dotyczyć każdego rodzaju określonych wyżej zwierząt oddzielnie lub kilku rodzajów razem.

(4) Ustalone na podstawie ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. Urz. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) rasy bydła w okręgach hodowlanych uważa się za rasy uznane za odpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów (art. 4).

(5) Świadectwa uznania, wydane na podstawie ustawy, wymienionej w ustępie poprzedzającym, których termin ważności nie upłynął, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 16. Z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami wraz ze zmianami, wprowadzonemi art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakoniecznikow-Klukowski

(Dz. U. R. P. z 15.V.34 r. Nr. 40, poz. 349).

42.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 23 marca 1928 r. o taryfie opłat za badanie zwierząt przywożonych i przewożonych z zagranicy.

Na podstawie art. 97 lit. b) i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 marca 1928 r. o uzupełnieniu art. 97 tegoż rozporządzenia (Dz. U. R. P Nr. 26, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 23 marca 1928 r. o taryfie opłat za badanie zwierząt przywożonych i przewożonych z zagranicy (D. U. R. P. Nr. 42, poz. 410), zmieniony rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 73), otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłaty za badanie zwierząt z wystawieniem świadectwa zdrowia na stacjach wejściowych w czasie, wyznaczonym dla przywozu i przewozu, wynoszą:

1) od sztuki bydła rogatego w wieku ponad sześć miesięcy i jednokopytowych . . . . . . 0,50 zł.
2) od źrebięcia, cielęcia, świni, owcy, kozy, prosięcia, jagnięcia, koźlęcia . . . . 0,25 „
3) od całowagonowej przesyłki drobiu . . . 10,00 „
4) od mniejszych przesyłek drobiu . . . . 5,00 „

Badanie osesków znajdujących się przy matce opłatom nie podlega“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakoniecznikow-Klukowski

(Dz. U. R. P. z 9.V.34 r. Nr. 38, poz. 345).

43.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 marca 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej.

Na podstawie cz. 2 art. 3 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 200) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 236) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszemi przepisami prawnemi oraz ustawą z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 200).

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1-go kwietenia 1934 r. Tekst załączony nie obejmuje przepisów przejściowych, zawartych w art. 2 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 200).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakoniecznikow-Klukowski

Załącznik do obw. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 30 marca 1934 r. (poz. 364).

USTAWA

z dnia 9 marca 1932 r.

o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej.

Dział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1.

Dla sfinansowania przebudowy ustroju rolnego tworzy się Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej, którym zarządza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2.

Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej tworzą:

a) aktywa i pasywa dotychczasowego Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, Państwowego Funduszu Kredytu na Meljoracje Rolne oraz Funduszu Zapomóg i Kredytu Ulgowego według stanu tych funduszów na dzień 1 kwietnia 1932 r.;

b) należności i wpływy z tytułu czynności, związanych z przebudową ustroju rolnego (przeprowadzanie czynności związanych ze scalaniem gruntów, znoszeniem służebności i innemi pracami regulacyjno-agrarnemi; wykonywanie nadzoru nad parcelacją prywatną oraz przeprowadzanie parcelacji zastępczej gruntów prywatnych, regulowania prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców, i segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich, parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań; przeprowadzanie meljoracyj i innych inwestycyj przy dokonywanej przebudowie ustroju rolnego i t. p.);

c) nieruchomości ziemskie, przekazywane lub nabywane na cele parcelacji i osadnictwa, i nieruchomości, nabywane celem uchronienia od strat Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

d) należności i wpływy z administracji nieruchomości, wymienionych w pkt. c);

e) obligacje państwowej renty ziemskiej;

f) udziały Skarbu Państwa w ogólnie użytecznych przedsiębiorstwach osadniczych;

g) należności i wpływy z tytułu zbycia w drodze parcelacji lub nadania opłatnego państwowych nieruchomości ziemskich;

h) należności i wpływy z tytułu zbycia nieruchomości, nabytych celem uchronienia od strat Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

i) należności i wpływy Skarbu Państwa z tytułów, zawartych w przepisach ustaw i rozporządzeń, wymienionych w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o powierzeniu Państwowemu Bankowi Rolnemu prowadzenia likwidacji spraw instytucyj osadniczych i finansowych, które udzielały kredytów na cele agrarne w województwie pomorskiem, poznańskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 924);

j) saldo na dzień 1 kwietnia 1932 r. prowadzonych w Państwowym Banku Rolnym rachunków sum, przeznaczonych na pomoc kredytową przy przebudowie ustroju rolnego, jak również na ulgowe oprocentowanie i bonifikatę należności Skarbu Państwa i Państwowego Banku Rolnego z tytułu kredytów, udzielanych przy przebudowie ustroju rolnego, oraz pożyczek w listach zastawnych.

k) należności i wpływy z tytułu pożyczek, udzielonych z funduszów specjalnych, których likwidacja przewidziana jest w art.

83 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1);

l) należności i wpływy Skarbu Państwa z tytułów, oznaczonych w art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o konwersji niektórych pożyczek w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego i niektórych zobowiązań wobec Skarbu Państwa na pożyczki z części kredytowej Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 266);

ł) należności i wpływy Skarbu Państwa z tytułu pożyczek, udzielonych z sum, przeznaczonych na pomoc kredytową przy przebudowie ustroju rolnego;

m) mienie, wymienione w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1933 r. w sprawie przeznaczenia mienia b. rosyjskich państwowych Banków Ziemskich: Włościańskiego i Szlacheckiego (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 559);

n) część czystych zysków Państwowego Banku Rolnego według statutu tego Banku;

o) darowizny;

p) oprocentowanie gotowizny Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

r) dotacje Skarbu Państwa;

s) inne wpływy.

Art. 3.

(1) Z funduszu Obrotowego Reformy Rolnej pokrywane będą wydatki na:

a) koszty wykonywania czynności, związanych z przebudową ustroju rolnego (przeprowadzania czynności, związanych ze scalaniem gruntów, znoszeniem służebności i innemi pracami regulacyjno-agrarnemi; czynności nadzoru nad parcelacją prywatną oraz przeprowadzania parcelacji zastępczej gruntów prywatnych, regulowania prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców, i segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich, parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań; przeprowadzania meljoracyj i innych inwestycyj przy dokonywanej przebudowie ustroju rolnego i t. p.);

b) zaliczkowe pokrywanie wydatków specjalnych przy wykonywaniu czynności, związanych z przebudową ustroju rolnego (przy scalaniu gruntów: wydatki na regulację dróg i dojazdów, na zastępcze wykonanie świadczeń w naturze, na zamknięcie regulacji hipotecznej, na zebranie dokumentów i t. p.; przy parcelacji zastępczej i regulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców: wydatki na uregulowanie obciążeń na nieruchomościach, na sporządzenie dowodów pomiarowych, na opłaty sądowe, notarjalne, hipoteczne i t. p.; przy znoszeniu służebności i innych pracach

regulacyjno-agrarnych oraz przy meljoracjach, przeprowadzanych przy dokonywanej przebudowie ustroju rolnego: wydatki na zastępcze wykonanie świadczeń w naturze i t. p.);

c) wypłatę wynagrodzenia za nieruchomości ziemskie, przejęte lub przymusowo wykupione na cele parcelacji i osadnictwa, spłatę ceny kupna nieruchomości ziemskich, nabytych na powyższe cele oraz na pokrycie kosztów, związanych z przejęciem, przymusowym wykupem lub nabyciem nieruchomości ziemskich na cele parcelacji i osadnictwa;

d) spłatę ceny kupna nieruchomości, nabytych celem uchronienia od strat Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, oraz na pokrycie kosztów, związanych z nabyciem tych nieruchomości;

e) opłatę kuponów i wykup obligacyj państwowej renty ziemskiej oraz spłatę skryptów dłużnych Skarbu Państwa, wystawianych w związku z przejęciem ziemi na rzecz Państwa;

f) koszty, związane z przygotowaniem państwowych nieruchomości ziemskich do parcelacji i z przeprowadzeniem tej parcelacji (spłata obciążeń hipotecznych, koszty likwidacji obszarów dworskich, likwidacji stosunków dzierżawnych i służbowych, przejściowej administracji, spłata ciężarów gminnych i kościelnych oraz podatków, koszty hipoteczne, koszty parcelacyjne, meljoracje, urządzenie dróg, mostów i studzien, zabudowa tworzonych gospodarstw, tworzenie urządzeń ogólnej użyteczności w parcelowanych objektach i t. p.);

g) udział Skarbu Państwa w ogólnie użytecznych przedsiębiorstwach osadniczych;

h) koszty, związane z nadawaniem ziemi żołnierzom Wojska Polskiego;

i) koszty administrowania należnościami Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

j) wynagrodzenia akordowe i nagrody pieniężne dla personelu za sprawne wykonywanie finansowanych z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej czynności, związanych z przebudową ustroju rolnego, oraz za sprawne wykonywanie czynności przy administrowaniu Funduszem;

k) spłatę kapitału i oprocentowania pożyczek, zaciągniętych na rzecz Funduszu;

l) pokrycie zobowiązań Skarbu Państwa wobec Państwowego Banku Rolnego, przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o konwersji niektórych pożyczek w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego i niektórych zobowiązań wobec Skarbu Państwa na pożyczki z części kredytowe. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 266), a to stosownie do art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1933 r. w sprawie przeznaczenia mienia b. rosyjskich państwowych Banków Ziemskich: Włościańskiego i Szlacheckiego,

(2) Z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą być udzielane pożyczki:

a) nabywcom gruntów w związku z przebudową ustroju rolnego oraz uczestnikom scalenia na spłatę ceny wykupu tych gruntów, wzniesienie lub przeniesienie budynków gospodarczych i mieszkalnych, urządzenie studzien, kupno inwentarzy żywych i martwych, nasion, nawozów, zakładanie sadów, stawów rybnych i t. p. inwestycje;

b) na wykonanie meljoracyj i prac z niemi związanych, przeprowadzanych przy dokonywanej przebudowie ustroju rolnego;

c) na pokrycie zobowiązań, zaciągniętych na cele, wymienione w pkt. a i b;

d) na konwersję zobowiązań, ciążących na gospodarstwach, powstałych z przebudowy ustroju rolnego (art. 11).

Art. 4.

(1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może powierzać administrowanie Funduszem Obrotowym Reformy Rolnej Państwowemu Bankowi Rolnemu w zakresie i na zasadach, przez siebie ustalanych.

(2) Obrót gotówkowy Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej dokonywany będzie za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego.

(3) Państwowy Bank Rolny ma prawo zaciągać na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej pożyczki na warunkach, zatwierdzanych każdorazowo przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Skarbu z zabezpieczeniem zwrotu tych pożyczek na należnościach i wpływach Funduszu.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo celem uchronienia od strat Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej nabywania w imieniu Skarbu Państwa wszelkich nieruchomości, a także prawo zbywania i obciążania tych nieruchomości na warunkach przez siebie ustalanych.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo z sum Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej i na cele tego Funduszu wykupywać z wolnej ręki i na giełdzie obligacje państwowej renty ziemskiej oraz wykupywać przedterminowo skrypty dłużne Skarbu Państwa.

Art. 5.

(1) Plan finansowo-gospodarczy Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej wraz z tablicami wyjaśniającemi stanowi załącznik do każdorocznego projektu preliminarza budżetowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo w po-

rozumieniu z Ministrem Skarbu zwiększać wydatki, przewidziane w planie finansowo-gospodarczym Funduszu, jak również ustalać nowe wydatki, w planie tym nie przewidziane, w ramach art. 3 niniejszej ustawy, o ile zmiany te nie spowodują konieczności powiększenia dotatacyj Skarbu Państwa na rzecz Funduszu.

(3) Sprawozdanie rachunkowe Funduszu za każdy okres budżetowy będzie dołączane do zamknięcia rachunków państwowych.

Art. 6.

Zwolnienia od opłat za czynności, związane ze scalaniem gruntów, znoszeniem służebności i innemi pracami regulacyjno-agrarnemi, parcelacją oraz przeprowadzeniem meljoracyj przy dokonywanej przebudowie ustroju rolnego, jak również wydatki bezzwrotne (nieznajdujące pokrycia w należnościach i opłatach na rzecz Funduszu), mieścić się winny w ramach zysków Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

Art. 7

(1) Szacunek przejęcia państwowych nieruchomości ziemskich, rozparcelowanych przed dniem 1 kwietnia 1932 r., o ile nie został dokonany, będzie ustalony w inwentarzu Funduszu w wysokości 75% szacunku sprzedażnego.

(2) Szacunek przejęcia od Skarbu Państwa nieruchomości ziemskich i innych objektów, do których nie ma zastosowania przepis cz. 1, ustalony będzie według przepisów art. 27 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) przez przedstawicieli Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i władzy przekazującej.

(3) Oszacowanie nieruchomości ziemskich i innych objektów, przejmowanych od Skarbu Państwa winno być dokonywane przed ostatecznem przejęciem w posiadanie przez organy administracji reform rolnych. Obszary, wyłączone na cele państwowe, o ile nie pozostają pod zarządem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, nie podlegają oszacowaniu.

(4) Obciążenia hipoteczne i koszty likwidacji obszarów dworskich oraz ciężarów patronackich zmniejszają szacunek przejęcia od Skarbu Państwa.

(5) Grunty i inne objekty, przekazywane przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych innym władzom państwowym oraz przeznaczone na osadnictwo wojskowe, obciążać będą Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej w wysokości kosztów własnych.

Art. 8.

Przepisy, dotyczące układu planu finansowo-gospodarczego i rachunkowości Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, wyda-

wać będzie Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli.

Dział II.

Postanowienia szczegółowe o pożyczkach z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej oraz o opłatach i innych należnościach na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

Art. 9.

(1) Pożyczki z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą być udzielane zasadniczo tylko wówczas, gdy uzyskanie kredytu w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego jest niemożliwe lub gospodarczo niepożądane oraz wyjątkowo w przypadkach, uzasadnionych względami finansowo-gospodarczemi, gdy udzielony kredyt w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego okaże się niewystarczający.

(2) Pożyczki będą udzielane za zabezpieczeniem hipotecznem lub poręką zarówno poszczególnym uprawnionym, jak i ich zrzeszeniom.

(3) Pożyczki mogą być udzielane zarówno w gotówce jak i w naturze.

Art. 10.

(1) Oprocentowanie pożyczek z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej nie może przekraczać łącznie z kosztami administracyjnemi 4½ od sta w stosunku rocznym.

(2) Okres spłaty pożyczek winien być uzależniony od celów pożyczki i zdolności płatniczej dłużnika, nie może jednak przekraczać 41 lat.

(3) Rozpoczęcie spłaty pożyczki może być odroczone na okres od sześciu miesięcy do 5 lat, licząc od daty udzielenia pożyczki; pożyczkobiorca może być zwolniony od oprocentowania za powyższy okres ulgowy w całości lub w części w zależności od zdolności płatniczej. Odroczenie to nie powoduje przedłużenia ustalonego okresu spłaty pożyczki.

Art. 11.

(1) Należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą być na wniosek dłużników lub z urzędu przez właściwe władze lub Państwowy Bank Rolny konwertowane na jedną pożyczkę z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

(2) Suma pożyczki konwersyjnej (cz.1) obliczona będzie w wysokości konwertowanych należności Funduszu łącznie z zaległemi ratami i procentami.

(3) Termin spłaty pożyczki konwersyjnej nie może być dłuższy, niż lat 60, licząc od dnia dokonania konwersji; przy konwersji z urzędu okres spłaty pożyczki w granicach lat 60 nie może być krótszy, niż do terminu płatności ostatniej raty najpóźniej spłacalnej konwertowanej należności.

(4) Oprocentowanie pożyczki konwersyjnej ustalone będzie według cz. 1 art. 10.

Art. 12.

Sporządzane przez Państwowy Bank Rolny oświadczenia, że oznaczonemu pożyczkobiorcy przyznana została pożyczka lub też, że pożyczka została przez Fundusz przejęta (pkt. k) i ł) art. 2) lub skonwertowana (art. 11), stanowi tytuł do wniesienia na jednostronny pisemny lub ustny wniosek Państwowego Banku Rolnego wpisów hipotecznych, zabezpieczających tę pożyczkę. Wykreślenie wpisu lub ustępstwo pierwszeństwa hipotecznego następuje również na podstawie oświadczeń Państwowego Banku Rolnego. Wszelkie wpisy, wnoszone w myśl artykułu niniejszego, wolne są od opłat skarbowych.

Art. 13.

(1) Osoby, zatwierdzone na nabywców parcelowanych gruntów państwowych, winny przed wejściem w posiadanie tych gruntów wpłacić:

a) bezrolni nabywcy samodzielnych gospodarstw — 5% ceny sprzedażnej,

b) nabywcy gospodarstew wzorowych — 15% ceny sprzedażnej,

c) nabywcy objektów przemysłowych — 25% ceny sprzedażnej i

d) inni nabywcy — 10% ceny sprzedażnej.

Określone wyżej wpłaty mogą być odpowiednio zwiększane w przypadkach sprzedaży działek z łatwemi do spieniężenia przynależnościami, drzewostanami i ruchomościami lub w przypadkach sprzedaży silniejszym finansowo nabywcom.

(2) Przy parcelacji gruntów państwowych od osób, zatwierdzonych na nabywców działek i wprowadzonych w posiadanie tych działek, pobierane będą na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej opłaty za użytkowanie oddanych im w posiadanie działek w postaci oprocentowania reszty ceny sprzedażnej. Opłaty za użytkowanie, nieściągnięte do momentu przeniesienia prawa własności na nabywców (art. 61 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej), mogą być doliczane do ceny sprzedażnej, ustalanej według cz. 3 i 4 art. 60 lub art. 68 — 70 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej.

(3) Należności z tytułu zbycia i zagospodarowania gruntów państwowych ulegają zakredytowaniu na okres nie dłuższy, niż lat 60, przy oprocentowaniu łącznie z kosztami administracyjnemi najwyżej 4½ od sta w stosunku rocznym.

(4) Rozpoczęcie spłaty zakredytowanych należności, wymienionych w cz. 3, może być dla poszczególnych kategoryj nabywców odroczone do lat 3, licząc od daty wprowadzenia nabywców w posiadanie gruntów; w powyższym okresie ulgowym nabywcy mogą być zwolnieni od oprocentowania i należności za użytkowanie gruntów w całości lub w części zależnie od zdolności płatniczej. Odroczenie rozpoczęcia spłaty zakredytowanych należności nie powoduje przedłużenia okresu spłaty tych należności.

Art. 14.

(1) Przy parcelacji gruntów prywatnych, wykonywanych przez właścicieli dóbr parcelowanych lub przez instytucje do parcelacji upoważnione, pobierana będzie od tych właścicieli lub instytucyj opłata za nadzór nad parcelacją w wysokości 1% ceny sprzedażnej parcelowanych gruntów. Obowiązku uiszczenia tej opłaty nie wolno przekładać na nabywców.

(2) Opłatę, przewidzianą w cz. 1, osoby zobowiązane winny uiścić przed złożeniem do zatwierdzenia wykazu nabywców parcelowanych gruntów. Wykaz nabywców winien zawierać wyszczególnienie cen sprzedażnych poszczególnych gospodarstw i działek. W razie niezałączenia do podania o zatwierdzenie wykazu nabywców dowodu uiszczenia opłaty za nadzór nad parcelacją lub niewyszczególnienia w wykazie cen sprzedażnych, podanie będzie pozostawione bez załatwienia, przyczem przepisy art. 64 i cz. 3 art. 65 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, dotyczące terminu zatwierdzania wykazów nabywców, nie będą miały zastosowania. W razie prawomocnej odmowy zatwierdzenia wykazu nabywców, uiszczona opłata za nadzór nad parcelacją podlega na żądanie strony zainteresowanej zwrotowi, a w razie zmiany zatwierdzonego wykazu nabywców gruntów, za nadzór nad parcelacją których opłata została uiszczona, ponowna ani dodatkowa opłata nie będzie pobierana.

(3) Termin uiszczania i tryb ściągania opłaty za nadzór nad parcelacją w przypadkach parcelacji uproszczonej (cz. 2 art. 48 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej) ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15

(1) Za wykonywanie czynności, związanych ze scalaniem gruntów, znoszeniem służebności i innemi pracami regulacyjno-agrarnemi, z parcelacją zastępczą gruntów prywatnych i se-

gregacją wierzytelności na nieruchomościach ziemskich, parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań, oraz meljoracjami i innemi inwestycjami, dokonywanemi przy przebudowie ustroju rolnego, pobierane będą od stron opłaty na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej. Czynności nadzoru administracyjnego przy pracach, powyżej wymienionych, są bezpłatne.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalać będzie szczegółowe przepisy dotyczące:

a) rodzaju, wysokości, zasad i trybu wymiaru, zasad odraczania, ściągania i umarzania oraz wysokości oprocentowania, terminów płatności i zasad kredytowania opłat, oznaczonych w cz. 1, jak również zaliczek i wpłat tymczasowych na poczet tych opłat oraz zwalniania od tych opłat;

b) zasad i trybu wymiaru opłat za użytkowanie przy parcelacji gruntów państwowych oraz terminów płatności, zasad odraczania, ściągania i umarzania opłat powyższych i należności z tytułu zbycia państwowych nieruchomości ziemskich;

c) zasad, warunków i trybu udzielania pożyczek z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej przy specjalnem uwzględnieniu interesów służby folwarcznej, nabywającej ziemię w związku z utratą pracy wskutek przebudowy ustroju rolnego, a także zasad i trybu odraczania, ściągania i umarzania tych pożyczek oraz zasad, warunków i trybu konwertowania należności Funduszu;

d) trybu wydatkowania i ściągania oraz oprocentowania sum, zaliczkowo wydawanych z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej przy scalaniu gruntów, znoszeniu służebności i innych pracach regulacyjno-agrarnych, przy parcelacji zastępczej gruntów prywatnych oraz przy meljoracjach i innych inwestycjach, przeprowadzanych przy przebudowie ustroju rolnego;

e) zasad i trybu przyznawania wynagrodzeń akordowych i nagród pieniężnych, przewidzianych w art. 3 pkt. j).

(3) Odwołanie od decyzji w sprawie wymiaru opłat i innych należności nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia tych opłat i należności w terminie ustalonym.

(4) Nieuiszczone w terminie opłaty oznaczone cz. 1, i wszelkie inne należności Funduszu od stron mogą być ściągane w trybie postępowania przymusowego w administracji.

(5) Niezahipotekowane należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej z tytułu przeprowadzenia scalenia, zniesienia służebności i innych prac regulacyjno-agrarnych w nieruchomościach wiejskich, jak również przeprowadzania w tych nieruchomościach meljoracyj i innych inwestycyj przy przebudowie ustroju rolnego wraz z należnościami dodatkowemi i kosztami administrowania temi należnościami — mają w granicach 100 zł. za 1 ha aż do całkowitego ich umorzenia pierwszeństwo

zaspokojenia z tych nieruchomości przed prawami rzeczowemi. W przypadkach obciążenia nieruchomości pożyczkami w listach zastawnych instytucyj kredytu długoterminowego lub pożyczkami w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego przywilej powyższy przysługuje po zaspokojeniu wymienionych wierzytelności.

Art. 16.

(1) Postanowienia niniejszej ustawy, dotyczące opłat za użytkowanie i należności z tytułu zbycia państwowych nieruchomości ziemskich, korzystniejsze dla nabywców tych nieruchomości od postanowień, obowiązujących poprzednio, mogą być w drodze zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych stosowane do należności, powstałych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

(2) Ustalone na podstawie niniejszej ustawy zasady, dotyczące opłat, korzystniejsze dla stron zobowiązanych do ich ponoszenia od postanowień poprzednio obowiązujących, będą mogły być w drodze zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych stosowane do należności z tytułu takich opłat, powstałych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 17.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrowi Skarbu.

Art. 18.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r.; równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w przedmiotach, unormowanych ustawą niniejszą, a w szczególności rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 175), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. w sprawie wynagrodzenia za nieruchomości ziemskie przejęte na własność Państwa, w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 374), ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o państwowym funduszu kredytu na meljoracje rolne (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 609), art. 14 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833), cz. 2 art. 68 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), sprzeczne z ustawą niniejszą postanowienia art. art. 73 i 74 oraz art. 72 i 75 tejże ustawy. Z dniem 1 kwietnia 1934 r. tracą moc obowiązującą: cz. 2 art. 62 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rol-

nej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), cz. 2, 3 i 4 art. 73 oraz art. 74 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 55, poz. 424), art. 11, cz. 1 art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) cz. 1 i 2 art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, warszawskiem i w zachodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz.74), cz. 1 i 2 art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i we wschodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 75), art. 5, 6 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu meljoracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320) w brzmieniu, nadanem przez art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 620).

(2) Do czasu wydania rozporządzeń wykonawczych na podstawie upoważnienia, zawartego w cz. 2 art. 15 ustawy niniejszej, zachowują moc dotychczas obowiązujące rozporządzenia w przedmiotach, objętych tem upoważnieniem.

(Dz. U. R. P. z 15.V.34 r. Nr. 40, poz. 364).

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. w sprawie zmiany ustawy o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z dn. 9.V.34 r. Nr. 38, poz. 342).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 25 kwietnia 1934 r. o cłach wywozowych (Dz. U. R. P. z dn. 12.V.34 r. Nr. 39, poz. 348).

Rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych: 1) z dnia 18.IV. 1934 r. o zmianie rozporządzenia z dn. 10 sierpnia 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie kapeluszów i stożków; 2) z dn. 18 kwietnia 1934 r. o zmianie rozporządzenia z dn. 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej; 3) z dn. 11 maja 1934 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu z dn. 26 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z dn. 18.V.34 r., Nr. 41, poz. 367, 368 i 375).

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 22 maja 1934 r. o zmianie rozporządzenia z dn. 25 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych na szczupaki, leszcze i okonie (Dz. U. R. P. z 24.V.34 r. Nr. 43, poz. 384).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 20 marca

1934 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych (Monit. Pols. z 30.IV.34 r. Nr. 99, poz. 142).

Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 8 maja 1934 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r. (Monit. Pols. z 17.V.34 r. Nr. 112, poz. 154).

Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 16 maja 1934 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Pomorskiej Izby Rolniczej na okres czasu od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r. (Monit. Pols. z 22.V.34 r. Nr. 115, poz. 159).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 9 maja 1934 r. w sprawie wykazu państw, których przepisy wymagają znakowania i opakowania jaj, odmiennych od przepisów obowiązujących w Polsce oraz trybu postępowania przy wywozie tych jaj (Monit. Pols. z 23.V.34 r. Nr. 116, poz. 160).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 23 maja 1934 r. o wydawaniu za pośrednictwem izb przemysłowo - handlowych zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz jaj (Monit. Pols. z 26.V.34 r. Nr. 119, poz. 162).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 23 maja 1934 r. o wykazie instytucyj za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz: trzody chlewnej, naturalnego masła krowiego, pierza wszelkiego oczyszczonego, względnie odkażonego, puchu ptaków wszelkiego, oczyszczonego względnie odkażonego, włosia i odpadków włosia wszelkiego przerobionego, sierści wszelkiej oczyszczonej oraz szczeciny i odpadków szczeciny wszelkich przerobionych oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń (Monit. Pols. z 26.V.34 r. Nr. 119, poz. 163).

45.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. Sc. R. O. 332 z dnia 17 lutego 1934 r.

w sprawie opłat za scalenie gruntów

Wymierzane w dobie kryzysu gospodarczego opłaty scaleniowe nie powinny być zasadniczo wyższe od opłat ustalanych w okresie dobrej konjunktury i nie mogą, jak to ma miejsce obecnie, przekraczać zdolności płatniczych uczestników scalenia. Biorąc powyższe pod uwagę oraz zważywszy, że punkt 6 art. 1 przyjętego przez Radę Ministrów projektu ustawy w sprawie zmian w ustawie z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej przewiduje wydatki bezzwrotne, a punkt 24 cytowanego art. 1 pozwala na stosowanie zasad tej ustawy, korzystniejszych dla stron od postanowień poprzednio obowiązujących, do należności powstałych przed 1 kwietnia 1934 r., tudzież dążąc do uproszczenia i potanienia samego sposobu wy-

dotyczących zarazy płucnej bydła rogatego, zwracali specjalną uwagę na następujące szczegóły:

1) Zezwolenie na wyprowadzenie z okręgu zagrożonego bydła hodowlanego, służby folwarcznej i innego bydła użytkowego, przewidziane w § 117 ust. 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 9.I.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167), nie może być udzielone, zanim bydło nie zostanie poddane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego badaniu klinicznemu i serologicznemu i na podstawie tych badań uznane za niepodejrzane o zarazę płucną; obserwacja i odosobnienie na nowem miejscu nie mogą być uchylone przed upływem 3 miesięcy i tylko po uprzedniem zbadaniu klinicznem i serologicznem.

2) Bydło służby folwarcznej, które ma być przeprowadzone do innej zagrody w obrębie okręgu zagrożonego, winno być oznakowane i jeszcze w ciągu miesiąca marca zbadane klinicznie i serologicznie, na nowem zaś miejscu poddane na przeciąg 3-ch miesięcy obserwacji i odosobnieniu, które nie mogą być uchylone bez ponowenego badania klinicznego i serologicznego.

3) Wszystko bydło opasowe w okręgu zagrożonym podlega badaniu klinicznemu, rejestracji i oznakowaniu.

4) W tych przypadkach, kiedy Wojewoda zezwala na wyprowadzenie (wywiezienie) bydła hodowlanego i użytkowego, jak również kiedy Starosta zezwala na wyprowadzenie bydła na natychmiastowy ubój, przepęd należy ograniczyć do obrębu 2-ch sąsiadujących ze sobą, wolnych od zarazy płucnej, powiatów; w tym obrębie dozwolony jest również przewóz takiego bydła samochodami względnie wozami handlowemi, tak szczelnemi, aby nie wypadał nawóz lub ściółka; transport takiego bydła na większą odległość może się odbywać tylko kolejami lub statkami. Bydło rogate przed załadowaniem do wagonów i statków winno być zbadane na koszt posiadacza przez powiatowego lub upoważnionego przez Wojewodę lekarza weterynaryjnego; wagony z bydłem winny być oplombowane.

Ministerstwo prosi o powiadomienie o wydanych zarządzeniach.

Główny Inspektor Weterynarji

(—) *Marczewski*

Lek. wet. i mg. praw

Otrzymują: wszyscy PP. Wojewodowie i Komisarz Rządu m. st. Warszawy.

49.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. W. XII-2/6 z dnia 10 kwietnia 1934 r.

w sprawie szczepień przeciwwąglikowych.

Ministerstwo w załączeniu przesyła instrukcję w sprawie wykonywania szczepień przeciwwąglikowych. Równocześnie zaznaczą, że do szczepień winny być używane szczepionki (Nr. 1 i Nr. 2) wyrobu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, zapotrzebowania należy kierować bezpośrednio do Instytutu.

W przypadkach konieczności zastosowania szczepień nieobjętych planem należy po wykonaniu szczepień przedłożyć Ministerstwu odpowiednie sprawozdanie.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo prosi Urząd Wojewódzki (Komisarjat Rządu m. st. Warszawy) o wydanie odnośnych zarządzeń.

Główny Inspektor Weterynarji
(—) Marczewski
Lek. wet. i mg. praw

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

Instrukcja

w sprawie stosowania szczepień przeciwwąglikowych, wydana w wykonaniu § 195 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9.I.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

1) Szczepienia zapobiegawcze przeciw wąglikowi wykonywa się tylko w miejscowościach, gdzie wąglik występuje stacjonarnie. W tych miejscowościach konie, bydło i owce winny być szczepione zapobiegawczo co roku.

2) Urzędy wojewódzkie winny do 1 marca każdego roku przedkładać Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych plan szczepień z uzasadnieniem potrzeby szczepienia. W planie należy podać województwo, powiat, gminę, miejscowość, imię i nazwisko posiadacza zwierząt, ilość zwierząt według gatunków oraz ilość potrzebnej szczepionki. Do planu winien być dołączony wykaz o przebiegu wąglika w roku poprzednim, sporządzony na formularzu przepisanym dla sprawozdania rocznego.

3) Metody szczepień zapobiegawczych:

a) Bydło rogate może być szczepione klasyczną metodą Pasteura lub metodą Besredki.

Szczepienia metodą Besredki wykonywa się w sposób następujący: do skóry, po uprzedniem odkażeniu mieszaniną alkoholu z eterem, w równych częściach, wprowadza się igłę strzykawki prawie równolegle do powierzchni skóry. Po wprowadzeniu igły około 0,5 cm wstrzykuje się do skóry 0,16 — 0,17 ccm szczepionki Nr. 1, następnie zaraz powtarza się ten sam zabieg jeszcze dwukrotnie w innych, sąsiednich miejscach skóry, w ten sposób, aby ogólna ilość, wprowadzonej szczepionki Nr. 1 wynosiła 0,5 ccm. Po 7 dniach powtarza się zabieg w ten sam sposób, zastrzykując szczepionkę Nr. 2 w ogólnej ilości 0,25—0,50 ccm. zależnie od wielkości zwierzęcia.

U bydła rogatego szczepionkę stosuje się do nieowłosionej skóry na dolnej stronie nasady ogona.

b) Konie należy szczepić wyłącznie metodą Besredki. Stosuje się szczepionkę Nr. 1 i Nr. 2 w odstępie 7-dniowym lub większym (do 12 dni). Ogólna dawka szczepionki Nr. 1 winna wynosić 0,5 ccm., szczepionki Nr. 2 — 0,25 ccm. Sposób stosowania, jak u bydła rogatego, z tem, że szczepienia wykonywa się na bocznej powierzchni szyi, po uprzedniem wygoleniu odpowiedniego miejsca.

c) Owce należy szczepić wyłącznie metodą Besredki. Stosuje się szczepionkę Nr. 1 i Nr. 2 w odstępie 7-dniowym lub większym (do 12 dni). Ogólna dawka szczepionki Nr. 1 winna wynosić 0,1 cm, szczepionki Nr. 2 — 0,2 ccm. Sposób stosowania, jak u bydła i koni, z tem, że do szczepień wybiera się wewnętrzną powierzchnię uda.

4) Zwierzęta zaszczepione winny być poddane 8-dniowej obserwacji. W tym okresie należy się liczyć z wystąpieniem u szczepionych zwierząt odczynu w postaci obrzęku, a nawet u osobników bardzo wrażliwych z zaburzeniami stanu ogólnego. Zależnie od okoliczności należałoby zastosować dożylnie surowicę przeciwwąglikową w dawkach leczniczych od 50 do 200 cm; w razie potrzeby wlewanie surowicy należy powtarzać.

Stosowania surowicy należy zasadniczo unikać, ograniczając się tylko do wyjątkowych przypadków. Zaznacza się, że zasadniczo dla bydła rogatego winna być stosowana surowica bydlęca, dla koni zaś surowica końska; surowica bydlęca dla koni praktycznie zazwyczaj jest nieszkodliwa, — surowica zaś końska, stosowana dla bydła rogatego, wywołuje czasami wstrząs; dlatego też przy stosowaniu bydłu surowicy końskiej należy szczególnie pamiętać o odczuleniu ustroju.

Główny Inspektor Weterynarji
(—) Marczewski.
Lek. wet. i mg. praw

50.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. W. III. 10. B/14 z dnia 14 kwietnia 1934 r.

w sprawie szczepień przeciwróżycowych świń przeznaczonych do wywozu zagranicę.

Dotychczasowy sposób odprawy transportów świń, przeznaczonych do wywozu zagranicę, daje wyniki niezadawalające. W państwach przywozowych stale są w transportach stwierdzane przypadki zaraźliwych chorób zwierzęcych, w szczególności różycy świń. Może to łatwo spodować niepożądane utrudnienia w wywozie świń z Polski, za które odpowiedzialność siłą rzeczy zostanie przypisana służbie weterynaryjnej.

Celem uregułowania sprawy Ministerstwo zarządza:

1) Okólnik Ministerstwa z dnia 24.VI. 1927 r. Nr. 2081. W. I. 27, dotyczący dopuszczenia do szczepień surowicy dostarczanej przez eksporterów, uchyla się z dniem 1 czerwca 1934 r.

2) Do szczepień przeciwróżycowych świń przeznaczonych do wywozu zagranicę należy używać wyłącznie surowicy z wytwórni Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach. Surowica ta jest zaopatrzona w napis „wyłącznie do szczepień urzędowych" i znajduje się w ewidencji Instytutu. Cena tej surowicy jest ustalona w porozumieniu z Ministerstwem, w roku bieżącym wynosić będzie 35 zł. za litr w opakowaniu 200 ccm lub większem.

Surowica ta będzie wysyłana tylko państwowym lub przez Państwo upoważnionym do badania świń eksportowych lekarzom weterynaryjnym, których spis winien być nadesłany przez Urząd Wojewódzki do Ministerstwa oraz do Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach. Spis ten winien być uaktualniany.

Każdy lekarz weterynaryjny, posiadający prawo do używania surowicy do szczepienia świń eksportowych, posiadać będzie w Instytucie własne konto; należność za surowicę należy regulować co miesiąc zdołu, najpóźniej do dnia 5 następnego miesiąca.

3) Surowicę należy stosować podskórnie, wstrzykując ją w odkażone miejsce za uchem, gdzie tkanka podskórna jest obfita i luźna. Należy zwracać uwagę na należyte rozprowadzenie surowicy w tkance podskórnej, by przeszkodzić jej wypłynięciu nazewnątrz po wyjęciu igły.

Surowicę należy wprowadzać w dawkach:
po 15 ccm wszystkim świniom do 100 kg wagi,

od 16 do 20 ccm wszystkim świniom od 100 do 200 kg wagi.

4) Opłaty za szczepienie i zużytą surowicę wynoszą:

od 1 sztuki do 100 kg wagi 0,90 zł.

od 1 sztuki ponad 100 kg wagi maksimum do 1,15 zł., zależnie od dawki, licząc za każdy 1 ccm (ponad 15 ccm) 0,05 zł.

Opłaty za badanie i wydanie świadectwa zdrowia należy pobierać jak dotychczas, w myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 23.III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 409).

5) Ewidencję surowicy należy prowadzić według następującego wzoru.

Zakupiono surowicy			Zużyto			
Ilość	Nr. rach.	Data uregul. r-ku	Data	Dla transportów krytych urzęd. zaświadczeniami weter. Nr.	Ilość	Kwota pobrana

Uwaga: Kwoty pobrane za szczepienie należy kwitować na odwrotnej stronie pokwitowania za koszty badania, przy wywozie zwierząt z Polski zagranicę.

6) Badanie, szczepienie i ładowanie zwierząt winno odbywać się zasadniczo przy świetle dziennem, w wyjątkowych zaś wypadkach, przy oświetleniu sztucznem, umożliwiającem dokładne wykonanie tych czynności. Szczepienie w wagonach jest niedupuszczalne.

7) Należy zwracać baczną uwagę na czystość ramp kolejowych i chlewów spedowych.

8) Chlewy spędowe winny być utrzymywane w stanie wyjątkowej czystości; po każdej bytności w nich zwierząt nawóz i ściółka winny być usunięte, podłoga zaś i ściany do wysokości 1 m oczyszczone i pobielone rozcieńczonem mlekiem wapiennem, w razie zaś stwierdzenia choroby zaraźliwej — natychmiast dokładnie odkażone stosownie do obowiązujących przepisów. Po stwierdzeniu pryszczycy lub zarazy i pomoru świń należy dezynfekcję wykonać 2% ługiem sodowym i 0,5% mlekiem wapiennem. Osoby użytkujące chlewy spędowe winny posiadać specjalne książki kontroli z kolejno ponumerowanemi stronicami, w których lekarz weterynaryjny winien notować datę i wynik kontroli oraz datę i środek użyty do każdorazowego odkażenia chlewu.

Ministerstwo prosi Urząd Wojewódzki o roztoczenie należytej kontroli nad sprawami, dotyczącemi weterynaryjnej odprawy świń, przeznaczonych do wywozu zagranicę (świadectwa pochodzenia, dezynfekcja wagonów, załadowanie i odprawa na stacjach kolejowych, szczepienie i t. d.) i o jaknajszybsze usuwanie niedokładności i braków.

Główny Inspektor Weterynarji

(—) *Marczewski*

Lek. wet. i mg. praw.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie, Komisarjat Rządu m. st. Warszawy, Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

51.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

Nr. W. X. 12/1 z dnia 16 kwietnia 1934 r.

w sprawie terminu ważności surowicy przeciwróżycowej.

Ministerstwo na podstawie badań, przeprowadzonych w Wydziale Higjeny Zwierząt Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Bydgoszczy, ustala ważność surowicy przeciwróżycowej, produkowanej w wytwórniach krajowych na przeciąg 2 lat, licząc ów termin od dnia kontroli państwowej z warunkiem zachowania wymaganych ostrożności przy dłuższem przechowywaniu surowicy.

Podając powyższe do wiadomości i dalszych zarządzeń, Ministerstwo zaznacza, że zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 13.VI. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 674) termin ważności surowicy winien być uwidoczniony na każdem naczyniu, zawierającem surowicę, z podaniem warunków przechowywania surowicy.

Główny Inspektor Weterynarji
(—) Marczewski
Lek. wet. i mg. praw

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

52.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. W. XI. 38/50 z dnia 18 maja 1934 r

o zasadach wykonywania obowiązujących przepisów przy zwalczaniu pomoru świń.

Ministerstwo podaje do wiadomości właściwym władzom, że przy zwalczaniu pomoru świń należy w wykonaniu obowiązujących przepisów, poczynając od dnia 1 czerwca r. b., aż do odwołania, stosować następujące zasady:

A. Na obszarze województw: kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, poznańskiego i pomorskiego.

1. Zwierzęta w zagrodzie zapowietrzonej dzieli się na 3 grupy: chorych, podejrzanych o chorobę, oraz niewykazujących objawów chorobowych.

Każdą z grup odosabnia się od innych w oddzielnem pomieszczeniu (w razie braku specjalnego — zużytkowuje się inne pomieszczenia gospodarcze, zamienia się stajnie z innemi zwierzętami, umieszcza się w pomieszczeniach prowizorycznych i t. d., zależnie od okoliczności); grupę chorych zasadniczo pozostawia się na miejscu.

Do odosobnionych zwierząt stosuje się ścisłe rygory kontumacyjne, połączone z gruntownem wielokrotnem oczyszczeniem i odkażeniem zagrody zapowietrzonej i sąsiednich; na odkaże-

nie gorącym ługiem sodowym (1%) z mlekiem wapiennem (5%) należy położyć specjalną uwagę.

2. Jeżeli właściciel zgodzi się na ubój zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę na koszt własny, wtedy pozostałym zwierzętom należy zastrzyknąć surowicę przeciwpomorową na koszt Skarbu Państwa.

3. Lekarz weterynaryjny winien dążyć do ustalenia rozpoznania pomoru świń na podstawie wywiadu, danych klinicznych, ewentualnie sekcyjnych; wysłanie próbek do pracowni rozpoznawczej nie może powstrzymywać zastosowania środków przewidzianych w pkt. 1 i 2.

4. Insp. weter. w Urzędzie Wojewódzkim opracuje plan zwalczania pomoru na terenie województwa, rozpoczynając akcję od powiatów najmniej zapowietrzonych.

Insp. weter. w Urzędzie Wojewódzkim winien pouczyć podległych powiatowych lekarzy weterynaryjnych o celach i metodach akcji, oraz czuwać nad jej przebiegiem.

5. Dla każdego województwa zostanie przydzielony zapas surowicy przeciwpomorowej, zdeponowany do dyspozycji województwa w Wydziale Serologicznym Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

B. Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, śląskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

6. W razie stwierdzenia pomoru świń powiatowy lekarz weterynaryjny postępuje w myśl pkt. 1, zawiadamiając jednocześnie inspektora weter. w Urzędzie Wojewódzkim, który obowiązany jest przybyć celem potwierdzenia rozpoznania; rozpoznanie należy ustalić na podstawie wywiadu, danych klinicznych i sekcyjnych; wysłanie próbek do pracowni rozpoznawczej nie może powstrzymywać zastosowania środków przewidzianych w pkt. 1.

7. Po ustaleniu rozpoznania wszystkie zwierzęta chore i podejrzane o chorobę zostają zabite z urzędu, pozostałe zaś, nie wykazujące objawów chorobowych, zostają zabite również, jeżeli ich ilość nie przekracza 30 sztuk.

W razie większej ilości zwierząt należy się zwrócić telegraficznie do Ministerstwa o decyzję.

8. Jeżeli Ministerstwo wyda decyzję odmowną (pkt. 7, ustęp ostatni), wtedy należy postąpić w myśl pkt. 1 lub 2.

Potrzebną surowicę należy pobrać z Wydziału Serologicznego w Puławach.

9. Wytyczną akcji jest niedopuszczenie do zapowietrzenia żadnego powiatu przez zastosowanie energicznych, szybkich, ostrych środków zwalczania pomoru

C. Na obszarze województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego i m. st. Warszawy, wileńskiego i wołyńskiego.

10. Akcja zwalczania pomoru świń winna być prowadzona w myśl punktu 1.

11. Celem przyjścia z pomocą ludności biednej zostanie przydzielona, wzorem lat ubiegłych, do dyspozycji Urzędu Wojewódzkiego pewna ilość surowicy przeciwpomorowej.

D. Szczepienia niezarządzone przez władzę.

12. Urzędy Wojewódzkie winny porozumieć się z izbami rolniczemi co do możliwości uzupełnienia akcji zwalczania pomoru, prowadzonej z urzędu, przez zorganizowanie w pewnych miejscowościach szczepień niezarządzonych przez władze, dokonywanych na koszt właścicieli zwierząt.

13. Jeżeli szczepienia te zostaną przez izbę rolniczą zorganizowane w planową akcję, uzgodnioną z Urzędem Wojewódzkim, wtedy po uprzedniem zawiadomieniu Ministerstwa może być dla tej akcji przydzielona pewna ilość surowicy przeciwpomorowej po cenach urzędowych; warunkiem szczepień jest, by były one przeprowadzane pod kontrolą państwowych lub przez państwo upoważnionych lekarzy weterynaryjnych; normy wynagrodzenia tych lekarzy byłyby ustalane przez Urząd Wojewódzki w porozumieniu z właściwą izbą rolniczą, zależnie od warunków miejscowych.

14. Urzędy Wojewódzkie winny popierać akcję szczepień surowicą przeciwpomorową, niezarządzonych przez władze, dokonywanych na koszt właścicieli zwierząt.

Główny Inspektor Weterynarj
(—) Marczewski
Lek. wet. i mg. praw

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie oraz Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach

---

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

53.

Wykładnia art. 141 ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

(Pismo Nr. D. V. 53855/5/33 z dnia 28.II.1934 r.).

(Art. 141). Art. 21 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony dro-

bnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 307) głosi: „1) Za czynności nadzorcze urzędów ziemskich w sprawach, objętych ustawą niniejszą, nie będą pobierane osobne opłaty, 2) Koszty, które w myśl ustawy niniejszej winny być pokryte przez strony (art. 10 i 11 i cz. 2 art. 18), będą ściągane w trybie postępowania przymusowego w administracji.“ Ustęp 1) przytoczonego tekstu wyłącza pobieranie jakichkolwiek opłat poza wymienionemi w ustępie 2). W szczególności więc podanie, rozpoczynające postępowanie przymusowe (art. 14 powołanej ustawy), nie podlega opłacie stemplowej.

54.

Międzynarodowe umowy sanitarno-weterynaryjne. — Dołącza się jako oddzielną broszurę według specjalnego rozdzielnika.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.